

MICHEL STANOVICI

Trei cuvinte,
cinci minciuni

Cuprins

Cine sunt?	9
Necunoscuta de pe Facebook	11
O întâlnire îndelung așteptată	16
Un cuplu în formare	21
Fericire și chinuri	29
Dorința de a fi mamă	35
Sensibilitate	40
O femeie specială	44
„Nu-mi este rușine“	48
Gelozie	53
Cizmari cu încălțările rupte	61
O vară plină de contraste	65
O atracție irezistibilă?	71
Atentatele de la Paris	75
Trupul sau spiritul?	78
Un copil sau nimic	84
Echipa de filmare	88
<i>Bad trip?</i>	91

„Nu ți-ai ascultat inima“	100
Iubire fericită nu-i	108
<i>La commedia dell'arte</i>	114
Aparențe înșelătoare	122
Pactul de prietenie	131
Coincidențe tulburătoare	141
Ieșirea din ceață	146
Trei cuvinte, cinci minciuni	151
Epilog: un etern început	155

Necunoscuta de pe Facebook

Cu doi ani înainte eram întinși la soare, pe terasa vilei, și nu ne hotăram dacă să ne continuăm ziua hoinărind sau să mergem la schi. Eva nu refuză niciodată invitațiile mele la Gstaad, stațiunea ei preferată din Alpii elvețieni. Adoră muntele și, mai ales, atmosfera calmă și plăcută din sătucul acesta parcă rupt de lume.

Fiecare ceas al zilei are tabietul său. Dimineața, leneveală prelungită în pat, la prânz, schi, la ora 16, o ceașcă de cacao cu lapte la Palace Hôtel, la ora 18, saună la hotelul „Le Grand Bellevue“ și, apoi, ca o încununare a zilei, cina obișnuită cu *raclette*, acompaniată de muzica, fără pereche, executată la ferăstrău de un maestru care cântă la cafeneaua „Cerf“.

Cabana este construită în întregime din lemn, iar mezaninul ei plăcut nu mai are niciun secret pentru Eva. Poate să lenevească ore întregi, întinsă în fața focului din cămin, în zilele când ninge, sau să-și desăvârșească bronzul când soarele scaldă valea.

O cunoscusem pe Eva cu douăzeci de ani în urmă. Fuseserăm mai întâi amanți, apoi, cu trecerea anilor și printr-un capriciu al vieții, între noi s-a legat o prietenie foarte strânsă. După studii de filozofie la Sorbona, Eva se

lansase într-o carieră promițătoare ca manechin și actriță de *sitcom*. Dar cariera ei n-a evoluat așa cum ar fi trebuit, și asta, probabil, fiindcă Evei îi plăcea mai mult să se bucure de viață decât să alerge, în stânga și-n dreapta, pe la castinguri. Petrecerile, călătoriile, prietenele și aventurile amoroase îi ocupau cea mai mare parte a timpului. La patruzeci de ani, câți împlinise de curând, era încă o femeie foarte frumoasă. Celibatară convinsă, cu o mare libertate a spiritului, o fire veselă, ușor abordabilă, iată trăsăturile care o făceau plăcută în numeroase ocazii. Imediat ce apărea la orizont perspectiva unui nou voiaj, ea era prima care spunea „da“ și ne petreceam, adeseori, vacanțele împreună.

O priveam cum navigă între contul ei de Facebook, adresa de e-mail și un site de știri deschis, mai mult ca sigur, din greșală. Brusc, a dat peste informația care tocmai inundase agențiile de presă din întreaga lume: „Fostul campion de Formula 1, Michael Schumacher, a fost victima unui grav accident de schi în stațiunea montană Méribel din Alpii francezi.“ Pentru moment, nu se știa nimic mai mult, dar întreaga planetă părea prinsă în așteptarea informației privind starea de sănătate a celebrului sportiv. Pus la curent de Eva, m-am grăbit să-i „subtilizez“ calculatorul, ca să urmăresc evoluția știrilor.

În altă ordine de idei, fanatic al curselor automobilistice, cum sunt, nu se mai punea problema să „zbor“ și pe pistele de schi.

Acest accident nefericit îmi amintea de Alain Prost și Ayrton Senna, două personaje total diferite, cu personalități diametral opuse, devorate de aceeași pasiune și care marcaseră cele mai frumoase pagini din istoria Formulei 1. Cei doi campioni se înfruntaseră în, deja,

legendarele dueluri magnifice care-i entuziasmaseră, la vremea respectivă, pe fani, dar și pe spectatorii mai puțin avizați. Și au făcut-o în așa măsură, încât rivalitatea lor depășise rapid domeniul strict al sportului automobilistic. Ca o ironie a sortii, când Alain Prost s-a retras din activitatea competițională, Ayrton Senna s-a simțit de parcă ar fi rămas orfan. Momentul acela, când și-a pierdut marele și adevăratul adversar, aproape că i-a stins pasiunea pentru curse. Erau, într-un fel, dependenți unul de celălalt, se admirau reciproc și se detestau în același timp, cu aceeași putere. În final, ca un gest de conciliere, cei doi și-au strâns mâinile în fața camerelor de luat vederi din întreaga lume.

În timpul turului de calificare pentru Marele Premiu al Italiei, de la Imola, Ayrton Senna îi adresase un mesaj radiofonic fostului său rival:

— Înainte de a începe, un salut special pentru... prietenul nostru, Alain. Ne este dor de tine, Alain!

Cercul se închidea. Ayrton Senna a dispărut, printr-un pas brutal al sortii, în timpul cursei de a doua zi. Moartea lui a răsunat pe tot globul. Personalitatea și performanțele sale îl duseseră sus, foarte sus, era un „semizeu“. Era greu de crezut pentru oricine că Senna ar fi putut să moară și, pur și simplu, de neconceput pentru orice *aficionado* al curselor de Formula 1.

Alain Prost comenta evenimentul în direct. Durerea lui era evidentă. Părea că trăiește un coșmar cu ochii deschiși, totul era ireal.

A doua zi după Marele Premiu, am însoțit-o pe o prietenă de-a mea, Géraldine, la un dineu la care participa și campionul devastat de durere. Prost ne-a dezvăluit că, în timpul acestui ultim Mare Premiu, Senna i se confesase, iar ultimul lui mesaj din timpul calificării i s-a părut

premonitoriu. Imediat ne-am dus cu gândul la faimoasele capacități extrasenzoriale ale campionului brazilian, la celebrul lui al șaselea simț. Dar iată cum, în mod perfid, actualitatea ne arunca în tragedia de proporții.

Am continuat să navighez de pe un site pe altul și am nimerit din întâmplare pe profilul de Facebook al unei tinere fermecătoare. Chiar mi s-a părut extraordinar că Eva lăsase deschisă această pagină. Dar nu, nu sunt un fan al rețelelor sociale – acest fel de voyeurism și această manieră de a se da în spectacol te miri cine, pentru mine, nu avea niciun sens. Acum, însă, pentru scurt timp, aveam să mă împac cu gigantul american al *social media*. Eram vrăjit de femeia pe care o aveam înaintea ochilor, pe monitor. O brunetă seducătoare, cu un zâmbet radios, care transmitea o mare bucurie de a trăi. În unele fotografii, afișa chiar un mic aer ușor malițios, aproape obraznic, și atât de provocator, încât era evident că te putea scula din morți! Am lăsat, brusc, deoparte nenorocirea care se abătuse asupra campionului german și am rugat-o pe Eva să-mi dea mai multe relații despre prietena ei.

— Oh, nu, Anaïs nu-i de tine, nu ești deloc genul ei, este o intelectuală...

— Nu-ți face griji, știu să abordez pe oricine, mă adaptez, chiar dacă este vorba de o intelectuală...

O consideram pe Eva o fată, cum se spune, de treabă, în ciuda gafelor ei obișnuite. Mi se mai întâmpla, din când în când, să fiu luat de fraier, dar pe prietena mea o iertam, știam că, la ea, nu putea fi vorba de nicio rea intenție.

Nu se cunosc prea bine, mi-a spus. Se întâlniseră în urmă cu cinci ani, la un dejun. Anaïs îl însoțea pe partenerul ei de atunci, un scriitor și un regizor de succes. Nu se revăzuseră decât recent, în timpul unui maraton. Adeptă

a mersului pe jos, Anaïs avusese cancer la sân și se afla la începutul unei noi relații, cu un filozof. Îi mărturisise Evei că era dependentă de sex, de aceea își oferea în fiecare dimineață știuta plăcere solitară. Asta o ajuta să-și înceapă ziua bine, în forță, cu un optimism care lupta exemplar cu aprehensiunile legate de boala ei. Tânăra era de profesie psihoterapeut, iar o privire rapidă pe site-ul ei arăta clar interesul pe care-l avea pentru domeniul complex al neuroștiințelor, în special pentru tot ceea ce era legat de schizofrenie.

— Vreau neapărat s-o cunosc, aranjează o cină!

— Imposibil, e cuplată deja cu cineva... În plus, i-am mai promis și lui Georges că-i fac cunoștință cu ea.

Când momentul m-a readus cu picioarele pe pământ, la drama neașteptată a pilotului german, mi-am dat seama de puterile nefirești, de fascinația pe care o manifesta asupra unui bărbat necunoscuta de pe Facebook.

A te întâlni, înseamnă, în profunzime, a exista și a-l aduce la existență și pe celălalt. E ca o căutare nesfârșită de sine, între dorințele și nevoile din noi, în drumul nostru spre o viață deplină.

Pe parcursul acestei cărți, autorul ne propune, prin confruntarea cu reflecțiile și reperele sufletești ale personajelor, un mod de a ne pregăti să intrăm într-o anumită maturitate relațională. O maturitate a ființei omenești, o împlinire a vieții, care să nu se îndrepte doar spre succesul material sau social, ci care, printr-un stăruitor efort personal, să se deschidă către o îmbogățire a ceea ce-i mai bun din resursele noastre interioare, pentru ca, apoi, să le putem împărtăși cu ceilalți.

JACQUES SALOMÉ

CURTEA VECHÉ

www.curteaveche.ro

ISBN 978-606-44-0034-5

9 786064 400345